

ske hele det danske Folk ganske ugenert forsamlet om denne sidste »Umulighed«:

Kvinden som Grundlovsgiver.

Men det sker ikke, før det er gaaet op for os alle, at Kvindernes Anerkendelse som politiske Borgere, den er ikke den andenrangs Begivenhed, som man nu i Almindelighed vil gøre den til. Den betyder mere end en Udvidelse af Valgretten, end en Forøgelse af Vælgerfolket og dets Repræsentanter paa Tinge, — den betyder et Brud med den Fortid, som kun anerkendte et styrende Princip i det offentlige Liv: det mandlige Princip; — den betyder ikke mindre end et Systemskifte. Og der har siden Enevældens Indførelse her i Landet ikke fundet et saa afgørende Systemskifte Sted. Thi Grundloven af 1849, den betød ikke, som Folk i Almindelighed mener, Enevældens Afskaffelse, men den betød kun Enevældens Overførelse til Mændene. Først den Grundlovsændring, som giver Kvinderne politisk Ligestilling med Mændene vil betyde, at nu er Enevælden afskaffet i Danmark.

Men, ligesaa lidt som den sidste Enevoldskonge kunde paatvinge sine Aflødere, Landets mandlige Borgere, en Forfatning, som de ikke selv havde været med til at skabe, ligesaa lidt kan de nuværende Eneherskere med nogen Skygge af Ret paatvinge Landets kvindelige Borgere en saadan; og, skulde de forsøge derpaa, bør der af Kvinderne nedlægges den alvorligste Protest, thi vi har historisk Hjemmel for en saadan Protest; vi har Junigrundlovens Givere som Foregangsmænd. Og jeg er overbevist om, at undlader vi at protestere i Tide, saa vil et senere Slægtled af Kvinder gøre det, naar det er for sent; saa vil de kalde den af Mændene alene reviderede Grundlov for et Overgreb paa den almindelige Valgret og fornægte den, ligesom Tilhængerne af den almindelige Valgret nu fornægter Grundloven af 1866; — de vil kun gøre det med langt større Ret. Derfor maa alle de, som ønsker, at den forestaaende Forfatningsrevision skal føre os

ind i rolige, betryggende Tilstande, — at den Grundlov, hvorpaa den skal hvile, maa bestaa ikke i 15 eller i 50 Aar kun, men i Hundreder af Aar, — alle de maa staa samlede om det Krav, at de nuværende Magthavere skal yde Kvinderne samme Retfærdighed, som Frederik den 7. ydede Mændene, dengang han brød med det gamle System, dengang »Kongen gik med Bonden« og gav ham Valgret til den grundlovgivende Forsamling.

Vi er gaaet op paa et højt Sted i Dag, og fra et højt Sted er der Udsyn, Udsyn baade over det, som ligger foran, og det, som ligger bag. Maatte vi, naar vi nu om lidt stiger ned igen, fra dette Sted medbringe den Bevidsthed, at i Dag har vi flyttet Kvindesagens Grænsepæle ud, — at paa samme Dag, hvor vi plantede Dansk Kvindesamfunds Banner paa Skamlingsbanken, plantede vi vore Støtter i det Krav: »*Ingen større Forfatningsrevision i Danmark uden Kvindernes Medvirken!*»

Lad Folkets Masse saa kun raabe sit: Umuligt! — Lad Mismod og Vantro liste deres Klamhed ind over vore Sind, naar vi igen færdes blandt alle de ligegyldige Ansigter dernede, — saa tidt vore Tanker vender tilbage til denne Dag paa Skamlingsbanken, saa tidt vil vi se vor Støtte staa heroppe og trække og suge Massen til sig, indtil vi en skønne Dag staar forsamlede, alle danske Mænd og Kvinder, om denne Støtte. Gid det da ikke maa være for sent!

Udtalelse af Parlamentet i et af de Lande, hvor Kvindevalgretten er indført.

I November 1909 vedtoges nedenstaaende Resolution enstemmigt i begge Ting i det australske Parlament:

»Senatet er af den Overbevisning, at Indførelsen af Kvindens politiske Valgret